

NEVTEPENO POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

Zmožna Gospá Vogrska.

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga: **KLEKL JOŽEF** vpok. pleb. v Crenslovcih

Vsebina.

(bi.): Dúševen žitek Marije	193
Jožef: Sv. Jožefa pomoč	198
Naroden: Podobe, z življenja vogrskih slovincov	200
Dom: Hodite k meni	203
—: Svéta Monika	204
—: Sv. Vincencij Pavlanski	207
Po Stögeri: Nebesa — naša domovina	209
Klekl Jožef: Tretji réd	212
—: Pred smrtjov	213
—: Molba, Oltárskoga Svestva	214
Glási — za deco — pošta.	

— — —

Cena lista je za domače dve koroni; za amerikance pa tri. K listi dobijo tak domači, kak i amerikanci kalendar. Ali potrebno je list naprejdolplačati. Ki nemore naednok vse dolplatiti, naj da vsako pol leta 1 korono, ali konči 50 filerov vsaki frtao naprej.

Penezi i pisma za list naj se pošilajo na sledeči naslov: Klekl Jožef plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Cserföld, Zalamegye.

Za naročnike i širitele lista se vsaki mesec slúži edna sveta meša.

Čisti dohodki lista se obrnejo na zidanje ednoga samostana v Krajini Slovenskoj na Vogrskom.

NEVTEPENOM POPRIJETA DEVICA MARIJA, ZMOŽNA GOPSA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJÜJE GA :

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črenslovcih. Cserföld, (Zalamegye).

Z dovoljenjom višejnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, šteri den je te pobožen list prvič slovenom vogrskim do rok dani. — Cena 2 koroni, v Ameriko 3.

Düševen žitek Marije.

Düševen žitek naš.

Štiridesétoga psalma štirinájsta kitica právi : „Lepota hčeri králeske je odznotra.“ Reči sv. Dühá so to z vüst sv. Davida.

Ka mi od zvūnešnjega oponášanja bl. D. Marije známo, je nikaj ne k tomi, kak pobožen žitek je ona vu srci živela.

Hodimo v njéno nazaretsko hižico i poglejmo, kakši je njé skriven žitek, na kelko smo to z oponášanja osoditi mogoči.

Čūtenja, nágibe, žele njénoga srca što bi znao popisati? Što zná, kak svéta mišljenja so stanūvala neprestanoma v njénom srci?

S tebom, oh Gospodne bože! stebom so živele vse moči njéne dūše, ti si bio začétek i konec vsakoga njénoga nakanenja, vsakoga njénoga prihoda i odhoda.

Tebé, oh Gospodne, je mela pred očmi brezi henjanja; tebé je vidila v vsakom stvorjenji tvojem; njéne pámeti je od tebé odvrnoli ne moglo nikaj, ár si vu vsem bio vse njéno Ti Gospod.

Sodbe njéne so sodbe tvoje ravnale, stopáje njéne je vola tvoja vodila, reči njéne je svéta lūbav tvoja navdūšávala.

Ne márajoča za skrbi toga svetá je Marija sebé Bogi i svojim domáćim poslom darūvala z močnov samostálnostjov, štera ne gléda na to, ka do pravili lūdjé, ali ka zgūbi s tem na svejti.

Mela je od Bogá posebno miloščo, ka je lahko ládala vse nágibe tvoje dūse, pa je li neprestanoma pázila na vsa gibanja srca svojega, naj nepotrebna mišljenja ne bi naišla v njé poti.

Na oči bi si vrgla vsaki nájménši nágib, vsako nako nenje, vsako želo, štera so ne Bogi na část i diko.

To nam káže, ka je právi znotrašnji žitek dūše. Nikaj drūgo, kak to, ka človek sebé, svoja mišljenja, svoja poželenja, celoga svojega, znotrašnjega človeka sploj pázi, naj vsi njegoví nágibi k Bogi se nagibajo, vsa njegova opravila i trūdí naj na to slūžijo, ka Bogi zevsim vékšo část i diko dá.

Marija pohod Ožobeto. Obhaja se 2-ga julija z imenom : Srpna Marja.

Tá pazlivost je kakti dūševna stráža, štera razdeli čūtenja od nature zhájajoča ino je zadūšáva od onih štera od milošče zhájajo i štera po takšem vu sebi naprej pomága.

Z tov pazlivostjov, z šterov tak koleš naturna čūtenja vu sebi ino naprejpomágaš moč milošče novo moč i novo miloščo zadobiš, ka boš vsa svoja dela i vse posle z žive vere i tak oprávlao, ka do tvoji zroki i cil za šterih volo kaj delaš, vsikdár višenaturni pa se nikdár ne boš pogájao v svojem deli z tem, ka do lūdžé pravili, ali ka tebi z toga pride na zemli.

Či ne pázimo tak na naš vekivečen^o cil, te pri vsakoj stopnji našega žitka falinge delamo i kvár trpimo; z tov pazlivostjov pa, ka vsa naša dela na Boga obrnémo, či li ne delamo velka dela, vnogo dobrega včínimo.

Kelko pobožnih dūš je prišlo z tov pazlivostjov, ka so vse svoje posle Bogi darūvali, v réd nebeskih šeregov!

Dūševnoga míra, veselja i bláženstva, štera so dár Dūhá svétoga, nikdár ne doségneš, či ne boš pelao takšega znotrašnjega žitka.

Dūševen, znotrašnji žitek živoči človek láda sebé, kda pazlivo vízda v sebi one nágibe, šteri dūšo v nemirovčino správlajo ino jo sloboščine oropajo pa ne zgúbí míra te tūdi, kda se njim náglo kaj takšega pripeti, ka návadno mír lūdi zmeša.

Kí zvūnešnja gléda, on je jálen, si nepotrebno tere glavo pa míra nikdár ne ima.

Znotrašnji, dūševen človek ne pozna drúge modrosti, kak ono, štera Bogá má pred očmí, modrost vere, šteroj je ne skrb za minlíva, ár svoja mišljenja i nakanenja po vekivečni pašnikaj pameti pasé.

Zvūnešnji človek samo modrost tejla poslūša pa ka z tov ne pripraví, to za nespametnost drží.

Düševen človek se pa z čuvanjem čuva od norosti svojega čütenja i zapelivosti tēla.

Na to pazi, ka boš z Bogom pred očmi vu vsem njega ískao, vsa njemi i za njegovo volo delao pa doségneš, ka bode „držánje bože v tebi“, od šteroga je písano, ka je to „mír i vesélje v svétom Dúhi“, ár boš se med one račúnao, ki „v dúhi pravici molijo Bogá“.

Kak je to, ka jih tak dosta je, ki míra ne imajo i se na veke tožijo? Od tod je, ka zvünesnji, teloven žitek pelajo pa njim pamet i srcé vsikdár za etim svetom beži!

Ešče tákši, kí se pobožni vídijo, so vnogokrát tüdi ne tisti, za štere se kážejo; srcé njim je naime na jezere nepotrebnih dugovánj obrnjeno i pamet nad celim svetom raztrošena.

Znotrašnji človek edno miseo má i tá je Bog; njegova pazlívost, srcé vsikdár Bogá íšče, kak sunčenica sunce: Drüga dela, kak štéč so velka i lepa, ga ne správiyo z düševnoga míra.

Za kep delamo réme, vnogi pa v gotove réme ščéjo meti kep, kakšístéč te že bode. Zvünesnje naj ne včini düše sebi spodobne, nego telo se naj spodobí k düši.

Zato pazi, ka se vküppobereš vsikdár, ka ti pamet i srce ne bode raztrošeno po svejti. To pa tak doségneš, či boš: za posle svetá telko márao samo, kelko ti Bog zapovedao. Pa či te stáliša düžnost med svetska opravila zové, v dúhi ostani pri Bogi pa si spoj daj račún od svojega nakanenja i nagibov, z šterimi svetska oprávlaš.

Ne misli si, ka je düševen žitek samo v ništerni stálišaj i med ništernimi opravilami mogoče palati. V vsakom stáliši i med vsakim opravilom je mogoče to, kak štéč je, pun skrbi i poslov. Lehko je düševen žitek pelati v sreči i nesreči, vu zdrávji i betegi, v vngom ali málom posli, v časi vihérov i močni sküšnjáv tak, kak v mirnom življenji i časi počitka. Ne takše prilike, v šteroj se človek

ne bi mogeo vküppobrati ino si poglednoti, ka se godí v dūši njegovoj.

Skrbi se za dūše onih, kí so na tebé zavüpani. Pa ne išči dike svoje, pa nej, ka bi deca tebé lūbila, nego Bogá naj iščejo ino lūbijo — pa ovo drūgo te že same od sébe príde.

Vsa svoja Bogi na část! Vu gásem posli Bosá pítati, kak de njemi naše opravilo na vékšo díko pa poleg právoga odgovora dūše činiti, to je právi dūseven žítek, kak je bio Marijin.

(bi.)

Sv. Jožefa pomoč je največša.

Pred tem sem raspravo i dokazao navuk sv. matercerkvi o velikoj časti sv. Jožefa. Na to část, vrednost, plemenitost njegovo se naslanja pomoč njegova. Ednoga veškoga velikoga župana část je večša, kak maloga; več zato more šteroj siroti pomagati, če ga prosi zato od toga drūgoga. Poglavara okolice oblast je ešče večša; pomaga zato več od prviva. I to tak rasté gor do ministra i krala šteriva celo deželo ravnata, nevolam cele dežele pomagata.

Svetoga Jožefa pomoč je zato tūdi največša, da je njegova část največša.

Celoj matericerkvi on pomaga, kak je negda sv. družini v Nazareti, nam razlagajo preminoli sv. oča Lou XIII. Tista familija je tedaj bila krščanska maticerkev i ravnao jo je sv. Jožef „ki je stalen sprejavalec, pomočnik, tolažnik bio za Devico i Jezusa.“ (Ho XIII.)

Sprevaja, vodi, pomaga, tolaži zato zedaj tūdi sv. familijo, to je matercerkev, štera za svoj najdragši kinč

ma pod krúha podobov Ježusa, kak ga je mela hiša nazaretska pod podobov gingavoga deteta.

Ne bilo nevole, iz štere ne bi bio rešo sv. Jožef sv. družno, to je celo matercerkev štera je te stála, ne ga je zdaj tūdi, iz štere on vse katoličance ne bi rešo, ki k njemi pribežijo.

Sv. maticerkev nas vči v svojih molitvah, ka je egiptovski Jožef h komi so si vsi mogli po živež hoditi, predpodoba sv. Jožefa pri kom tūdi vsi, celi svet pomoč, živež dobi za večno življenje pa ešče za časno. (Brev. in fest. Patrocin.)

Potrdi nas v toj veri svetek varstva sv. Jožefa, šteri se obhaja vsako tretjo nedelo po vūzmi i od letošnjega leta mao se z osminov more pri sv. mešaj i dūhovniških molitvah svetiti. Bi sveta maticerkev njega postavila za varūvača i čuvara svojega, če se v njegovej pomoči ne bi vūpala? Sv. maticerkev je nezmotliva, vodi jo Dūh sveti, nemore krivoga zravhati poleg Jezusovoga obečanja v ničem, kaj se tiče našega dūšnoga zveličánja. Tak je te po sv. Dūhi presvetlena odebrala sv. Jožefa za svojega čuvara vūpajoč se v njegovej moči, štera je tri-deset let obvarvala Sina Božega i njegovo mater, da bo tūdi nas vse móгла, če se k njej obrnemó.

Pij IX. rimski papa „so ga za *Patrona cele matere-cerkve*“ postavili .l. 1871. jul. 7. Zrok té njihove odločbe je pa bio, kak sami pišejo to, ka se je pobožnost do sv. Jožefa na teliko povekšala i zrasla da so jih od vseh stránih brezračunane i najbole vroče prošnje gorpoiskale.

Sv. Jožef je bio mož Marije i oča po oblasti od Boga danoj i ne po naturi Jezušov. „*Od tod shája vsa njegova plemenitost, milošča, svetost, dika*“ (Leo XIII.

To je podlaga našega češčenja, našega vūpanja do

njega. Največ nam more od Boga sprostiti Marija—mati Boža — zanjov pa sv. Jožef, ki je meo očinsko oblast nad Bogom. Z vüpanjom prihajajmo zato k tomi za Marijov najvekšemi svetniki, k našemi pravomi oči vsaki den. Ne tak velikoga, kaj nam ne bi sproso, če ga po-božno i stanovitno prosimo. S küšavajte düšice same i bodete vidile, da istinski navuk sv. matere cerkve glasim vam. Idite k Jožefi.

Jožef.

Podobe iz življenja vogrskih slovincov.

Gëta botra na kristitkaj.

Dete se je okrepilo. Oča je ponosen na dečka, tak-veli — ne sme zrasti gor, ka botrini i znan-com kakšega poštenja ne bi skazali. Po vüzmi tretjo nedelo, na varstvo sv. Jožefa, da je poj-bec tüdi Jožek, krstitke mo slüzili, pravi materi. Se ve, da je mati rada to čüla. Poštenje se botrini more nazaj skazati. Edno je samo štarise brigalo — bodo li prišli Gëta, ali ne? To pa zato, da so oni na veliko krstitje ne šteli nikdar iti. Ka bi za njuvo volo teliko potrošov delali, so ne dovolili. „Rajši dajte na cerkev, na boge misijonare te krajcare, jaz malo trošim — pa deteti na vekši hasek to bo. Keliko poganske decé ne zadobi sv. Krsta, zato, ka ne ga pomoči od niket, misijonarje so pa siro-maki, ne morejo več sirot na stan vzeti, kak njim dári dohájajo. Dajte tá to v imeni novorojenoga deteta, naj ma zaslüženje pred Bogom, ka gda pride k pameti i se bo po sküšávanji probalo, je li verno svojoj Krstnoj oblübi, ali ne — pravin, ka te njemi dober Jezuš gledoč na té dár, šteroga je on sam gorprijao, več milošče dá

i žnjov skūšnjavo zmaga, nedužnost obrani“. To so v takšoj priliki odgovorili. I če se boter ne dao pregučat, pa li preveč na visoko šo, ali so ne šli na krstitje, ali so samo malo vremena tam bili. Kaj pa zdaj te bo? V hlevi se krmi, v klonjaj se šopa pa to vse za njuvo volo. „Znaš, kaj sam si jaz zmislila“, odgovori žena moževi? „Če bodo naš gospod plivanoš tū, te botra ne bodo vūpali odskočiti.“ „Kaj pa če oba odskočita“ — odgovori mož? „Da naš gospod na velike male tūdi nikaj ne dajo. Dobro znaš, kak ostro karajo pijanost i uezmernost.“ „Znaš kaj“, odgovori žena? Povabimo vse goste samo na edno ščista kratko večérjo — pa gda smo že dobre vole — te jih va že lahko tū staviva.“ Mož se je nasmejao pa samo teliko pravo „ne zaman, ka si ženska.“ To hūjšje si je pa samo primislo, najmre, ka je v raji kača ne vūpala moža zapelavati — pa je hūdi dūh bio v njej, ženska ga je pa na edno reč v časi zapelala.

* * *

Dva dimnika je mela Pojakova hiša. Obá sta se kadila na oen varstva sv, Jožefa. Malomi Jožeki bodo edno ščista malo krstitje slūžili. Tak je najmre pred svet dano. Proti večeri se zača hiša napunjavati z gosti pozvanimi. Stoli se vse terejo, tak so naklajeni. Geta včasi to v pamet vzemejo, ali nikaj ne pravijo. Bo že prilika, si mislijo. Malomi Jožeki se je ne vidilo mislim, ka jih teliko tam rabučilo — z glasnim jočom je končimar to celoj hiši na znanje davao. Večerja se je začela po pobožnoj molitvi, kak je to navada pri pobožnih slovencih. Gospod plivanoš so je vse pri reči držali. Da je krstitje bilo, od koj drūgoga bi si gučali, kak od maloga deteta, od krsta, od cerkvi, i drūgih rečih, štere so v tesnejšoj zvezi z imenūvanimi. Gda je od krsta bio guč, te se je nekaj smešnoga zgodilo.

Mlečnjekov Ferko, ki je samo za toga volo dobo čast ri stoli sedeti, ka je gučeka zabodno i tečne kolbasice

ž njegovih drob napravo, je pitao gospoda plivanoša, ka „reko zakaj dete pri krsti solijo pa prprajo?“ Vsi so se za črvo držali i tak smejali na to pitanje. „Te ti Ferko misliš, odgovorijo plivanoš —“ ka jaz dete tak osolim i zaprpram, pri krsti, kak ti svinjsko bedro pri klanjej“ ? V tistoj solenki sol jé toti, ali kaj ti zá prpel maš, je pepel. Da pa z toga tvojega pitanja vidim, ka ne veš, kaj pomenjo pri krsti obredi matere cerkve, ti je bom v Marijinom listi razlozo. Vŭpam se, da si ne ti jedini, ki si to ne znao, najdejo se i vnogi drŭgi. Vsem nam ovim pa bo tŭdi na hasek, čeravno razumimo té obréde — da je bomo popolnej razumeli i tak tŭdi svoje lastivno, ali krstno deco bole voditi znali“.

„Lepo njim“ zahvalimo — odgovorijo vsi — rad bomo vse tisto prečíteli i po tistom se tŭdi ravnali. Dŭh sveti jih vodi pri tom pisanji.

Gda je peta jestvina na stol prišla, Gospod plivanos ; ki so na provom mesti sedeli, so si samo za eno makovo zrno ž nje včeknoli. Ravno tak so napravili tŭdi Geta. Ovi gostje so tŭdi več ne potrebŭvali. Siti smo že — odgovorijo záto vsi — ne nosite nam več. Ki se z petih jestvin ne na je, ne vreden ni edne. Ka pa gda nam je sedeno mleko zadosta“ ? Hišna gospodinja pa to samo za šalo vzeme. Prinesé gor šesto, sedmo ešče deseto jest vino i nišče se je ne tékno. Tŭ nas ščejo prekrmiti, mislijo, ka mi doma „nemamo nikdár kaj takšega“ šepetne eden drŭgomi — pa ešče kaj drŭgo tŭdi. Bi ešče izdaj gor nosili nove hrane, če ne bi vidili, ka so se stem zamerili vsem gostom, da so proti pravici gučali i prek reda spravljali. Ženska glava se je tŭ zmotila. Ne je mogla svoje preštimanosti i gizde vŭpokazati. Gostje so eden za ovim odišli z tem srčnim zelenjom, naj dete v milošči božoj starišom na veselje rasté, se zahvalili na večerji i gizdavo žensko, štera je že naprej glasila, ka njeno krs-titje načíše bo, kak pri krčmarovih — nehali pri njénit bogatih ostankaj.

Hodite k meni.

Pred ednim mesecom so iz Beča glási prišli, na štere glási, či je človek čté, se krčtj njemi srcé. Eden pijani demokrat je svojoj familiji doli zahválo goridržánje. Srdito tam sedi vu svojoj hiži, ne mára ne za žené i ne za decé jokanje.

„Oča moj, dáj mi malo krūha“ proso je máli. On ga je pa s grobijánskím protenjóm od sébe tirao. Nego glád je ešče močneši bio i je ešče vūn sprešao z trepetajó-čega deteta ete reči: „Oča moj, dáj mi denok eden máli falat krūha, preveč sem lačen“ Oča srdito odgovori: „Neimam krūha, idi išči si ga!“.

Na to se je dete vūn napatilo, vūn na mrzlo noč. Kam? pa kde tá? Ono samo ne ve. Nego tam na Votiv cerkve stubaj, tam so ga najšli máloga siromačeka dobri lūdǵé i so ga dáli pod dobro skrb, pod dobro obrambo.

*

Sto i sto krát čtémo prispodobna dela. Stiskáva se nám sree. Nego ka činimo?

V etoga siromaškoga deteta zgodovini vidimo Bogá za potkazáča. To siromaško dete je toti odišlo iz domi, naj si krūh poišče, pa si ga je tūdi najšlo na cerkveni stubah, v šteroj cérkvi je Jezuš prebivo pod krūhšnov podobov. Kak velika zavūpanost je to za edno takše malo dete.

I²mi? Jeli mi prispodobno činimo či smo v nevoli? Jeli pri Jezusi iščemo pomoč i obrambo?

Zakaj nás tak sladko zové: Hodite k meni?

Dom.

Svéta Monika.

Monika je od toga vsega ešče itak nikaj ne znála, ona Augustina ešče za nedužno dete držála. Jeso dela, stera oča prvle vzeme vpamet, kak mati. Moniki je tūdi mož odpro gori oči. Patricijus je pri ednoj priliki pripovedávali začno Moniki od Augustina, kak rasté, kak je že velki, da se že naprej radūje svojim vnūkam. Té reči so Moniko v srcé zadele, zoságala se i ne najšla več méra pri sebi. Kak se zgodilo, kak ne, jeli je Augustin sam ovado materi, ka divjá vu njegovom srci, ali so pa bistre materne oči samé vzele vpamet, kak štéč se zgodilo, Monika je spoznala, da je sin njéni v velkoj nevarnosti, ka tū samo hitra pomoč more pomágati. Njéne goste skuzé so svedočile, za kak žalosten stáliš dūše ednoga mladénca drži ona té stáliš. I naj njega nazáj na dobro pot more spraviti, večkrát ga z sebov v zeme na šeto i tam njemi začne gučati od Bogá, od vere, od bláženstva čistoga srcá; na dale od greha, kak strašno razvaljenje Boga je greh, da se s celov močjov moremo greha ogibati — ali zaman, Augustin je že ne razmo teh rečih! Mimo njegovoga srcá so odišle, brez vsega haska, kak glás v pūstini kričéčega. Ali da materi proti praviti ne vūpao, njegova velka lūbézen do svoje matere je njemi to ne dopūstila, zdaj se začno ogibati svoje materé.

Kak strašno bolezen je čūtila Monika v svojem srci gda je vse to vidila. Odpré svoje vraženo srcé svojemi Bogi, naj on zvráči to krvavéčo rano, naj njoj nazáj dá njénoga lūblénoga siná. Molila je neprestanoma za njega i poleg toga ne henjala njemi dobre tanáče dávati. On sam piše sledkar, da pri ednoj priliki ga mati skuznatimi očmi prosila, naj si obvarje čistost, pa či on to v svojem srci nemre včiniti, naj bár drūgim dá mir, naj ne groža gor mirovnosti drūgih poštenih drūžin.

Razpūščane nasládnosti náglo rastéjo. Sin, šteri je tak lūbo svojo mater, šteri je tak dobro srce meo ovo, ka je zdaj ž njega! Gde je zdaj lūbéznost do svoje materé? Nešče poslušati več na njéno reč, ja ešče več, začne zametávati svojo mater, štero je prlé tak jáko lūbo! Na koj prinesé greh človeka! Oh, keliko skuz je točila Mo-

nika noć i dén, kak vrelo je prosila Bogá, naj on reši siná, šteroga že mati nemore obraniti.

To se godilo tisto edno leto, gda je Augustin svoje včenje pretrgno i domá ostao pri svoji roditelaj.

Šparavnost starišov je edno leto telko vkúp nadevala, ka na drugo jesén Augustin lahko šo dale v šolo, kak smo že pravili; v Karthago váraš ga poslao oča. Kart-hago je bio tistoga časa glasoviten váraš, meo je túdi imenitne i visike šole, v šterih se mladézen z cele severne Afrike vučila na višesnje znanosti, na modroslovje i právdoslovje. Ali bio je jáko pokvarjeni i razvúzdani váraš, rávno kak Rim za časa poganskih casarov. — Lehko si mislimo, kak nevaren je bio té váraš za našega Augustina, za njegovo slabo dūšo i spotreto srcé. Ka je bila nevarnost v Madauri proti toj, štera je na njega čakala v Karthago mesti? Či je nedužen Augustin tak hitro spadno v Madauri, ka čaka te na njega zdaj, da kak grešnik stopi v Karthago?

Njegovo srcé je že betežno bilo, dūša brez Boga prázna, falila je hrána za njo; čútila je sáma njegova dūša, da njoj nikaj falí; želela, hrepenela je za nikoj, ali sáma ne znála za kaj, nikaj bi njoj trbelo, gde bi si počinola, ali to je ne mogla nájti. Nemiroven je bio, semtá se lúčao, mesta nindri ne najšeo, nasládnosti so ga dale tirale i v srci samo té glás čúje: „lūbiti i lūbiti se od drugi“ — to je iskao, to je zdaj gnalo njega spoj, dokeč je ne doségno svoj cio, šteroga je želo. Priliko je iskao za greh. Niti hižo božjo je ne mentúvao, ešče so ga tá tirala grehšna poželenja. I kak ništerni pisatelje právijo, tú v cérkvi je najšeo ono peršono, z šterov sec eli 15 let dolzavézao. Kak štéč se je te že to zgodilo, té žalosten spadáj se mogao zgoditi.

Što je bila tá nesréčna samica, štera je Augustina i sebé od Bogá odtrgnola, štera je kak ténja njega spre-vajala, kam štéč je šo, štera je šla za njim po sūhom i po vodi, štera ga sprevájala v Thagasti, ide za njim v Karthago, tam odnet v Rim pa v Majland i štera njega samo v tistom hipi povrže, gda se za dūhovnika odloči, što je bila tá peršona, nemremo znati. Augustin je sam skrbljivo zakrio njéno imé.

Ali Gospodni Bog záto svoji verni ne zavrže v njihovi

nevolah i težavah. Monika je poleg vnogi nevol verno slúžila Bogi. Premislimo se eden 17 let trpéci zákon z ednim poganom, pri šterom je zaman iskala lúbézen. Kak strašno je peklo to njéno srcé! Ne vere, ni dnéva, ka ona nebi molila za povrnenje svojga mczá. Gotova je bila, da Bog njéne prošnje ne zavrže. Zdaj po dugih 17 letah, zdaj je obrvim zasumlela, da se pri moži nikaj nači godi. On je záto nikaj ne pravo, zakrivao je svoja čútenja pred Monikov. Ona bole goréče moli. Patricij je naslednje sprevido praznoto bolvanov, šterim je doségamao slúžo. Tem lepša se njemi je vidla krščánska vera z svojimi jákostmi, štere je pri Moniki obč údivao. Duže nemre prestati, naznáni Moniki, ka ta šcé niháti pogánsko vero i na krščánsko stopiti. Što bi mogao prečúti njéno veselje! To je ona že tak dugo želela, zato je molila noč i dén. Zdaj se njoj vola spunila, o kak veseló se zahválila Bogi za njegovo dobroto, ka je poslúno njéno prosnjo.

Ne mislimo záto, ka stem Patricij že krščenik postao, o ne ide to tak lahko, on se tak hitro ne mogao odtrgnoti od poganstva, šteromi je tak dugo slúžo. Z ednim stopájom je samo bliže stopo k krščánskoj veri. Ali Moniki je to že na velko veselje bilo, ár kem dale se Augustin od Bcgá odtrgno, tem bliže je prišao k njemi Patricij. Zdaj Patricius ide vu cérkev, naj očivestno zataji svojo pogánsko vero i vadtújé, da krščenik šcé postáti. Monika za njim ide. Patricius dolpoklekne pred oltár, púšpek na njega položi roké na čeli znamenje križa vrže i moli za njega, naj ga Bog med svojo deco sprimle. V lampe njegove malo soli položi, na znamenje krščánske čistosti, štero de odségamao obderžati mogao. I stem je Patricij katekumen postao. Krsta ešče ne gor vzeo. Či bi se Patricij močno nakano sebi, ka gda prvi stopaj napravi proti krščánskoj veri, te včasi drúgoga túdi naprávi, zdaj zednim bi lahko sv. krst zadobo. Ali on je to ne šteo. Bilo je pa tistoga vremena več takši, ki so toti od pogantsva vkraj stopili, ali krsta so gorvzeti ne šteli. Ne so bili krščenicje pa ne poganje. Ime so krščánsko nosili, nego dužnosti kr. vere so ne šteli spunjavati. V té beteg je spadno túdi Patricij. Monika je ešče dosta molitvi i vnoge skuze mogla aldúvati Bogi, dokeč se mož odločo na to, ka se dá okrstiti. Ali to je samo na svojoj

smrtnoj posteli včino, zadobo je od Bogá to veliko miloščo, da se na slednjoj vūri zméro z svojim Bogom.

Svetlost je naslednje li vse zmágala i da je Patricij záspao v méri, svetli trák je pozlatio mérajočega slednyi, hválođavni, blázeni pogléd. Monika je z skuzami veseljom glédala to slednye vojūvanje, pozábila je njogovo trdokornost, njegove falinge, i njegovo slabost. Srcé se nyoj malo ne razpočilo, da rávno zdaj žele Bog od nyé možá gda je čutiti začnola ono blázenstvo z šterim bi svoj zákon mogla začnoti že pred 17. letaj. Z vūpanjom záto v prišestno življenje dá nyemi grob napraviti pa mesto nihá poleg njega túdi za sébe, naj poleg onoga more počivati, koga je na novo življenje v Kristuši pobūdila.

Sveti Vincencij Pavlanski.

Rojen je bio na Francoskom od prostih starišov. V mladih letah je bio pastér, sledkar so ga šolati dali i je postao dūhovnik. Turki so gavlovili i za roba v Afriko odali. Ali Bl. D. Marija, všteroj s je vūpao, ga srečno rešila, nazaj pripelala na Francosko, gde je dve fari z najsvetešim življenjom ravnao. Zatem je oskrblavao dūše robov, ki so bili na celo življenje za veslanje na ladje osojini i túdi vodo redovnice sv. Franciška Saleškoga, ki je trdio ka od njega svetešega dūhovnika ne poznao. Posebno nalogo je dobo od Boga, naj vsem v dūši i v teli zapūsčenim na pomoč bo. V té namen je nastavo družbo misijonarov, ki bi prostomi ljudstvi glasili navuk sv. vere, je od celoga življenja spovedali. Njegove družbe kotrige so gospodje v Celji, ki so med našim ljudsvom že túdi večkrat misijone držali. Vsem je vse bio. Skrbo se za krščenike ječeče pod turskini jarmom, za deco od starišov vōvrženo, nevučeno mladino, device v nevarnost postavlene, redovnice raztepene po sveti, zablodjeue žeuske, za robe na veslauje osojene, betežne rokodelce, potnike oslabilene i ešče za odnorene i brezračunane siromake z svojimi napravami. Njegove dūše sad so vsmilene sestre,

štire ešče dnesdén na milijone beteznikov i mirajočih z gorečov lubeznostjov podpirajo. Mirajočega krala Ludovika je na srečno smrt pripravo, kralico Ano podpirao, presvetúvo naj vse k Božoj časti siromakom na pomoč po pravici obravnava. I med témi i drugimi jezerimi posli je

Sv. Vincencij Pavljanski.

vsikdár lübezniv do vsakoga, vsikdár stalen, prosti, ponižen, pravičen i česti nikše gor ne vzeme, niti nikšega bogastva, Njegova navadna reč je to bila: zvün Jezúša Kristúša se mi nikaj ne dopadne. Mro je v 85 la ti svoje starosti leta 1660-ga v Paríži. Leon XIII. sv. oča so ga za patrona postavili vseh družštev, šterih namen je pomagati v düševnih i telovnih potrebah trpečemi človeki.

1. Nebesa — naša domovina.

Vse žive stvari, štere nemajo rázuma, ne proste vole, májo obrnjen pogléd proti zemli, ár so za zemlo stvorjene. Samo človeki je Bog obráz obrno gori, da vedno proti nebesom zdigávrle oči. Tvoje pozvánje, o človek, je teda Bogá glédati, ne pa poniziti se do posvetne poželivosti. Nebesko življenje náj bo tvoj delež, i ne živinske sladnosti. Nebésa so za človeka i človek je za nebésa stvorjeni. Záto je Bog najprvle stvoro nébo i zemlo, potom sčele človeka; on ne stvoro naj prle človeka; ár je šteo dogotoviti palačo prvle, kak se kráo v njo preseli, šteo je zozidati hižo, prvle kak bi jo zročó lúdstvi za prebivanje. Nebésa so plačilo, i presrečen, ki ga to plačilo čáka, je človek.

„Na tom sveti“, kak lepo veli sv. Paveo, „smo le tihinci, le potniki, ešče daleč od Gospoda. Nemamo tú obstojčega mesta, nego iščemo prihodnjega.“ (Hebr. 13, 14.) Potrebno je teda, da človek visokost svojega cila i konca spozna i razmi, da zná, kakše vūpanje njemi sveti iz njegovoga pozvánja, i kakše bogato veličastvo njemi je zmerjeno v nebésaj.

Na zemli smo le na poskušnji; nebésa so naš dom, nebésa so naš del i naša oblūba. Mámo ovak túdi na zemli svojo domovino, gde smo zaglednoli beli dén, gde znami živejo naši prijátelje i se veselijo svojega življenja. Mi lūbimo domovino, v šteroj prebivlemo, Vogrin lūbi vogrsko, Nemeč nemško, Slovenec slovensko. Ali naša prava domovina, naš zadnji cio i konec je ne zemla, ne njéne dobrote.

Glasno náimre ti právi srcé: Višise je moje pozvánje, za koj imenitnejšega sam stvorjeni. Zemelska domačija ne naša lastnina, i či bi jo kakšté lūbili, ednok de jo trbelo zapūstiti; da pride noč, veli Gospod, ka nišče več ne bode mogočo delati. Nesmilena smrt pokosi naše telo v hladno zemlo, naša dūša se pa preseli v neznáno králestvo. — „Ne vi králi, knezi, velikáši i bogáci té zemle“, zové sv. Avguštin; „veličastni gradovje lepe hiže i obširna gospodarstva tega sveta neso vašá lastnina,

nego vi se le gostujete v njih, trbelo de vam je zapustiti, i se podati naprej. Le tujinci ste v hiži, štero za svojo računate. Moj oča, moj dedek, veliš ovak, so mi to hižo zapustili, teda je po pravici moja. Oh že znám ka misliš stem povedati. Tvoji prededi, misliš ti, so v toj hiži mielko let meli prenočišče i so se podali naprej. Tak se bodeš tudi ti krátek čas mūdio vnjoj i šo naprėj ár vse, ka máš zapustiš naslednikom. Jedini grob je tvoj stanovitén dom na sveti, tvoja práva domovina je pa na on kráj groba v nebesaj.“ Zato gost nesme nigdár svojega kratkoga prenočišča meli za stalno prebivanje, nesme poti v nebésa meti za sáma nebésa. I kak potnik vu istini lūbi svojo domovino i se po dugoj ločitvi povráča na svoj dom, ne navertuje srcé na deželo, skoz štere potūje, ne na hiže, v šterih prenočuje, tak náj má tudi krščenik to zemlo le za prehodišče, za pregnanstvo, daleč od práve domovine, i náj má vedno le namen svojega potūvanja pred očmi.

Istina samo hrepenenje po večnoj, dovršenoj sreči, gde živés vedno v veselji i blaženosti, na glavi nosiš korono nemertelnosti, gde prebivleš vedro pri Bogi i žnjín kralūješ v rajskoj slasti, to je pravo domolūbje. Zazovimo teda s sv. Avguštinom rekoč: „O predrága domačija, od daleč te pozdravlamo; ti si tista oblūblena dežela, štero je oča pripravo od začétka vsem zvolenim, gde nas čáka dovršena, vekivečna neskončna sreča.“

Eden člověk staroga imenitnoga pokolenja na Polskon, mož bistré gláve i blágoga srcá, ki je pred več letih v sivoj starosti zapústo svet, pripovedavle eto zgodbo, od svojega življenja: „Izšolao san se na ednom nemškon vseu čilišči, gde sam spoznao namen vezdášnjega modroslovja, ovak sam ohráno návuk sv. vere, šteroga mi je mati v mladi letih vsadila v srcé, v djánji sam se pa za vse bole brigao, kak za Jezusa i za njegov návuk. Samo za domovino mi je gorelo srcé. Gda sam stopo v imenitné slūžbe, sam včasi naišeo priliko, svojo lūbezen do domovine pokazati vdjání. Obrno sam vékši del svojega imanjanjoj na hasek. Čirávno sam živo kak tak imenūváni pošteni možje, vtégne túdi od méne valati, ka eden pisátel piše od takše poštenošti rekoč: Malo vrloga življenja ovak

ne poznam, ali to ka svet navádno imenŭje pošteno, je nikaj grdoga. Bio sam že precí v letih, ka se mi je ednok čŭdno senjalo. Senjalo se mi je, da sam bio na visokom, lepom, meni neznánom kraji, kje je bilo čŭdno vno go nebeski dŭhov, ki so, kak je bilo videti, naglo pisali.

Stopim k ednomi tak, i ga radovedno piam, ka tak náglo piše. Mi smo angelje boži, mi je priyatno odgovoro té dŭh, i pišemo v knigo večnosti dela lŭstvz, ki živejo na sveti. Gda sam to čŭo, sam jáko želo zvediti, keliko dobri del mam že jaz v toj knigi. Zasepečem teda angeli pod vŭho : Jeli bi bilo mogoče zvediti, ka je zapisano na mojem listi? Zakaj pa ne odgovori angeo i včasi poišče med vnogimi mojega i mi ga dá. Ali kak se prestráším, gda vidim, da je moj list zvŭn nikoli rend prázen. Jeli mogoče, odgovorim, da neman do zdaj n.kaj zaslŭženja za nebésa, vej sam venda, teliko delao, posebno za domovinr, šteroj sam večkrat kaj položo na oltár. O prijáteo mi veli angel, v te liste iz šterih stoji kniga življenja, pišemo samo tisto, ka včinijo lŭdje za Boga i iz lŭbézni do Bogá.

Na to se zbŭdim. Te senje presŭnejo kak ostra sulica moje srcé. Živo sam čŭto njegov opomin. Ka pomága človeki, či celi svet pridobi, či pa na svojoj dŭši škodo trpi? Ta zemla ne naša práva domovina. Za koj vékšega smo stvorjeni. Naše življenje le te má svojo vrednost za vekivečnost, či je posvetimo z dobrimi deli. Ár sam spoznao, ka so té senje vabilo bože milosti, začno sam modro misliti na spreobrnjenje. Lŭbo sam ovak tŭdi odzdaj svojo domovino i skrbo za njéni hasek, ali náj vekšo skrb sam meo za svojo dŭšo i oblŭbo, se odzdaj držati poti jákosti i krščánskoga življenja tak zvesto, da pridem po tom življenji v nebesko domovino.“

Vzeto iz knige Stöger Janoša mešnika družbe
Jezušove „Nebeska korona“.

Tretji red Sv. Franciška.

Navuk za mesec julij.

Post tretjerednikov.

II. poglavjá §. 4. se glasi „Vsi naj se postijo na den pred praznikom Device Marije Brezmadežne (7. decembra) in sv. očeta Franciška (3. oktobra): velike hvale vredni pa bodo tisti, ki se bodo vrh tega postili o petkih, ali zdržali mesenih jedi ob sredah po stari navadi tretjerednikov.

Zapovedava se po tom predpisi tretjerednikom zvün navadnih, cerkvenih postov ešče dvakrat se postiti, najpre pred sv. Franciška godom, ali pred Ferenčovim oktobra tretjega i pred Device Marije dnévom, ali kak se v nikih krajih právi pred Miklošovov Marjov to je sedmoga decembra.

Ti dva posta sta zapovedaniva. Vsaki tretjerednik záto, ki je že spuno 21-to leto i ešče ne 60 let star je dužen se teva dni postiti. Ki bi se ne mogeo za kakšega pravoga zroka volo postiti, naj prosi dovoljenje od prestopnika i se njemi mesto posta drügo dobro delo naloži. Če je pa v velikoj slabosti, velikom deli, je brez prošnje odvezan od obdržanja posta.

Tanačiva se pa v toj reguli ali ne zapovedava se, naj se vsaki pétek postijo tretjeredniki, to je ne, ka bi se samo mesa jestvine zadržali, kaj je vsakomi krščeniki zapovedano, nego pravi post bi držali, šteroga se samo ednok do sitosti smemo najesti, ali se pa tanačiva v sredo mesa jestvine se zadržati.

Tanači ti so pa od samoga nastavitela, sv. Franciška, ki je za klošter tüdi predpisao takši prostovolni post, i je obečao obilen blagoslov tistim, ki ga zdržljo. Tanači so to, i ne zapovedi. Ne prelomi zato svojega reda, ki se v pétek ne posti ali v sredo meso je. Več si pa zaslüži pri Bogi, ki to dvojje tüdi zdrži.

Jaz od svoje stráni, kak najbolje toplotlo prepóračam ešče soboto zdržati, štëra je od nigda že Mariji Devici posvečena. Prepóračam pa to za volo toga, da je Bl. Dev. Marija preveč veliko pomoč obečala tistim, ki se té tri dni (sreda, pétek, sobota) mesa jestvine zdržijo i karmelski sv. škapuler nosijo. Obečala je, da je posmrti prvo soboto že vic reši i v nebo odpela. Vnoga leta, na stotine let

se majo ništerne duše v ognji čistiti, štere bi se pa eden teden ščistile če bi tri imenüvane dni zdržale i karmelski škapulér nosile. Zato vam toplo i z celoga srca to preporáčam obdržati.

Od blaženoga Luchesija tretjerednika se piše „V sredo, šteriden je Kristus od vučenika za treseti srebinkov za nas izdáni bio, i v pétek, šteroga je prelejavši krv svojo za očiščenje naših grehov na pravom križnom oltari vmro, je, samo ednok vzemši samo krüh i voda, post obdrzao“.

V teh rečeh je zrok, zakaj je preporočao sv. Francišek sredo i pétek za to obdržanje. Sobota se pa preporača zavolo Marijine žalosti' šteri den je milo objokavala smrt svojega Sina i ga z nezgovornim želenjom z groba čakala.

Klekl Jožef.

Pred smrtjov.

Sveti Gebhard, püspek iz Konstanca, gda je pred smrtjov v betegi vsikdar slabejši gračüvao, je pravo „Moje romanje se skoro dokonča. Že skoro bom pozváni, naj potüjem v večno domovino; naj se spuni nameni Boža vola. — Jaz ne trepečem pred smrtjov, ona je prehod na edno bolše življenje, ona je eden kratki sen, po šterom se i ešče telo k večnomi življenji obüdilo bo. Čeravno sem ne brez falinge, ali smilenost Boža i smrt mojega Odküpitela ste mi zaloga stalnoga odpüščenja.“ Po sprejemi svetih svestv za mirajoče je odgovoro: „Pripravo sem se na pot. Bože, zovi me, gda se ti vidi, jaz sem pripraven priti.“ Njegov pogled je bio odsehmal na nebo, ali na križanoga Jezüša obrnjen. Njegove slednje reči so bile: „Jezus, jaz idem“.

Zakaj se moremo dobro obnašati pred Jezüšom v oltarskom Svestvi i zakaj ga vsigdár goreče i kem več moliti?

1. Zato, ka je Jezus v oltarskom svestvi, kak naš Bog i krao nazoči i se ga dostája zato stalna molba i naklonjenost;

2. zato, ka Jezüšovo najsvetejše Srce, štero se za méne na križi odprlo i za méne na oltari v neskončanoj lübavi bije, jako želé, naj svojo lübezen do njega z tem potrdim;

3. zato, ka jaz z tem Mariji, mojej ljublenoj Materi, sv. Jožefi, vsem angelom i svetcom, ki ga v nébi ne-pretrgano molijo, to najvekše veselje spravim ;

4. zato, ka je molba edna jako zaslužna izpoved naše vere. „Blaženi so, ki ne vidijo, i li verjejo“ ;

5. zato, ka e jaz zadosta nemorem Jezuš i zahvaliti na vnogom njegovom trūdi, šteroga je za mene v jaslaj, na križi, na oltari prineseo i ešče izdaj prinaša ;

6. zato, ka jaz z tem zadostim za svoje i vseh lūdih grehe, prosebno za strahšno oskrunjenje najsvetejšega ol-társkoga Svestva ;

7. zato, ka je Bog te najbolši plačnik i vsako dari-tev, štero njemi prikažemo, stoterno povrné ;

8. zato, ka me Jezuš v oltarskom Svestvi vči na poniznost, protiplivost, lūbezen, poprék na vse jakosti najbole pa na dūha zatajūvanja šteri je nateliko potreben za spunjavanje svojih dužnostih ;

9. zato, ka sv. maticerkev po celom svēti žarjavi boj má, v šterom je njeno najbolše orožje molitev pred Najs-vetejšim oltarskim Svestvom zvršena, Gotovo bodemo zmagali, če se nas dosta bo združilo okoli oltára ;

10. zato, ka jaz po svojoj molbi bogate milošče do-bim za sebe, svoj rod, svoje dobrotnike, dūhovnike, za matercerkev i državo ;

11. zato, ka jaz siromaškim dūšam v vicah z tem posebno po doblenih odpustkah nedopovedljivo tolažbo ; veliko pomoč ponūdim ;

12. zato, ka je dobra molba Jezušova v oltarskom Svestvi edna imenitna priprava za večno molbo v nebi.

Kak se naj nakleknemo pred Jezušom v oltárskom Svestvi ?

Vsigdár do tla. Máli hopsasa napraviti, je ne izkaz molbe. Jezus je naš Bog, zato levo nogo malo naprej denemo, právo pa dotla dolpūstimo i tak njéga molimo gda v cerkev stopimo, ali ž njé odhájamo. Dobro je tūdi te z rečmi molbo izraziti. Na priliko z temi „Hvaljen bodi Jezus Kristus, pravi Bog i pravi človek, v oltárskom Svestvi prebivajoč“ ; ali „Neprestano naj se hvali i diči najsvetejše oltarsko Svestvo“, ali Moj Jezus, moj Bog, ki si tū v svestvi lūbézni nazoči, molim Te“. Za vsako teh molitvic, so odpūstki podeljeni.

V Tours na Francosko po ostanke sv. Martina je hodilo 8 duhovnikov z naše pušpekije. Iz med našega slovenskoga ljudstva trije. Dr. Rogač Franc tajnik (sekretariuš) pušpekov, Tüll Geza plebanoš sebeštjanski i Kùhar Štefan beltinski kaplan. Zgodovinarje trdijo, da je sv. Martin slovenskoga roda bio. Veseli bojmo zato, da jih je teliko zastopalo pri tom svetom deli naš mali narod i prošimo sv. Martina, naj blagoslovi té duhoknive, nas, svoj národ, našo pušpekijo i celo vogrsko domovino. Jako lepo bi bilo, če bi slovinci v kak najvekšem številu pohajáli od sehmao ostanke sv. Martina v Somboteli.

Ostanki so med velikanskim sprevedom prenešeni junija 15-ga iz cerkve dominikanske v stolno cerkev; Z našega krája je tudi več sto ljudij nazoči bilo.

Milostivni naš pušpek domo prihájajoči z správišča Oltárskoga Svestva družtev z Malta otoka, so med potom tudi v Rim hodili pa zdaj so v najbogšem zdravji se povrnoli. V maji meseci so v trej espršijaj firmali. V jesen bo tudi firma, ali na slovenskom kráji ne.

Kitajsko držanje, štero je ešče pogansko, je pismo poslalo k vsem missionarom, ki so v orsáji, naj tūdi za mir domovine molijo v svojih cerkváj. — To je znamenje, ka se tam tūdi svetiti začne svetlost vere, ka prednji voditelje držánja spoznávajo božo moč.

Svétí oća, rimski pápa so teško betežni bili v preminočem meseci. Na telko so se ozdraveli, ka stánejo s postele ino nájbole potrebna dela občinske sv. matere-cérkve opráviyo, liki zcela zdravi so šče ne. — Molimo za njihovo zdrávje!

Balkanski boj proti tǒrkom je 7 mesecov trpo. Spadnolo je v tom boji okoli 110 jezér lūdih. Dostaveč jih je pa ranjenih. Tǒrk je zgūbo 170 jezero kvadrat kilometerov zemlé v Europi, s šteroga zdaj bulgarci ščéjo 60,000, srbi 50,000, grk 30,000 i črnagorci 10,000 meti — ovo bi te niháli novomi držánji, štero med njimi na sredi nastáne z našov podporov, z iménom Albanii. Tǒrki samomi je v Europi samo 10,000 kvadrát kilometerov ostalo. On zdaj mir sklene pa se počási zná vkūppobrati ino svoje velko držanje v Ásii vréd spravi — tej štirje se pa šče tak znájo svaditi za volo novo zadoblene zemlé, ka do med sebov boj pelali.

Na taljanskom, kak smǒ že pisali, tūdi vǒsprávlajo atekizmus iz šole pa ščéje brezverne šole. Pa se je tam na to genolo tūdi vučitelstvo : v Neapli 800, v Milanoi 1300, v Torinoi 1000, v Comoi 500, v Novari 800, v Firenzei 500 vučitelov stoji za katoličansko vero proti nevernikom, šteri vučitelje do ráj brezpláčno věli katekizmus, kak bi ga dáli vǒspraviti.

Popunih odpústkov dnéve naš slovenski národ rad ponúca na pobožnost. Známo, ka so dühovnicje dostakrát ne mogoči vse spovedati v ništérni faraj té dnéve, tak dosta jih vkúp pride. 1908-ga so sv. oča vödáli dopúščenje, (Decr. Urb. et Orb. 11. III. 1908.) ka se vsi takši odpústki družtveni, šteri so z spovedjov i prečiščávanjom obdeljeni, lahko dvá dni naprej tūdi dobijo. Tak na priliko, ki ščé 6 nedel sv. Alojsia opraviti, se že Slobodno v pétek spovejo pa v nedelo se samo prečiščavajo. Pa tak drūgi dnévi.

Ki so v družtvi Srca Jezusovoga, oni vsaki mesec lahko dobijo popune odpústke ednok, kda koli, či ido k spovedi i k prečiščávanji, pa naprej pisane molitve zmolijo na té náčin. Jedl nej potrebno, ka bi vsaki mesec on isti dén šli. Pa či šteri mesec nebi mogli idti, záto ove mesece li dobijo odpústke popolne. Záto to preporáčamo vsakomi.

— —

Sv. Ana, kak predpodoba krščanske matere, je pri pobožni katoličanski ženskaj, posebno pri porodnicaj v velikoj části. Záto de nam dobro znati, ka či što njoj na čast 9 torkov zandrūgim kakšo pobožnost oprávla dobi vsakokrát 7 let i 7 stiri dešét dnévni odpústkov pa či se med temi torkami spove, prečisti i moli na nakanenje Sv. očo, dobi popolen odpústek.

Či što devétnévnicu oprávi njoj na část z spovedjov i prečiščávanjom, či se li spoved v tjédni po devétnévnicu zvrši z prečiščávanjom i molitvov na nakanenje Sv. očo, tūdi popolen odpústek dobi, šteri se tūdi purgatoriumskim dūšam lahko darūje.

Té pobožnosti se posebno pripraváčajo porodnicam.

Lourdes.

Bernadetka je vsigdár mislila na tisto lepo gospo. Rada je od nje gučala z Ivanov i Márikov i žmetno jo je stanolo, ka ne more k pečini iti, kje je tak blažena bila.

Prišestno nedelo je bio eden lepi sunčevni den. Po svetoj meši je prosila Bernadetka svojive dve pajdašici šterive sta z njov pri votlini bile pa ešče tri drúge, naj mater prosijo, da bi jo od prepovedi dane odvezali, náj njej dovolijo, ka sme iti k pečini Massabielle.

„Morebit si ti kaj hūdobnoga vidila“, so pravila deca. „Vsakojacki si moreš blagoslovljeno vodo z sebov vzeti. Če je tisto kaj hūdobnoga od blagoslovljene vodé more odbežati“ so mislila že bole podvučena deca.

Nato so mater z prošnjami napadali. Kak bi mogla mati takšim prošnjam dugo se ostávlati? Vsi so obečali, ka bodo pazlivi, točni (točno se veli tisto dete, štero v pravom vremeni opravi vse i ne zamūdi nikaj časa) i vrli i ka prav prido ešče k večernicam. Blaženi mladi so obprvim šli v cerkev molit, zatem so se pa paščili k votlini.

V začetki so nikaj ne vidili. „Moli mo čislo, je odgovorila Bernadetka. To šestéro decé je pokleknoło i mo-

lilo sveti rožni venec. Naednok se samo zasveti Bernadetkino liče.

Znova pred njov stoji ta čudna prikazen v tak svetlo belo je oblečena, da pogled očam jemlé i z nogami se dotekne pečine.

„Gledajte, tū je ona“, zazove to blaženo dete. Ali joj, ovih pét nikaj ne vidi. Ti samo pūsto pečino i veje ščipkovoga grma vidijo.

Bernadetka je vzela naprej malo posodico z blagoslovljenov vodov i pravila „Če od Boga prideš, hodi bliže.“

Zaten je dolpokleknola i do konca žmolila sveto čislo. Ta lūblena gospa — tak je vidila — je ž njov molila. Zrna svojega čisla je z svojimi belimi prstami prebirala. Gda se je molitev dokončala, je prikazen preminola.

„Nas je stráh“ so pravila ova deca, „mi več ne idemo vū, bi se nam kaj hūdoga znalo pripetiti.“

Prav so prišla ešče k večernici, kak so obečala.

Večer je že vnogo lūdi gučalo od te prikazni. Edni so vervali, drūgi so dvojili, vnogi pa se smejáli i norčarili.

Sami stariši toga blaženoga deteta so držali celo prikazen za zmotnjavo svojega deteta. „Ona je edno domišlávno dete“ so pravili, mislila je, ka kaj vidi, to so prázne domišlije edne nevučene deklice.

Do prišestnoga četrtka, to je 18-ga februara je to vnogo opitano dete ne prišlo več k pečini, štera je tak imenitna postála.

Međ tem so si dosta gučali od té prikazni. Morebit je bila štera uboga dūša (štera v purgatoriumi trpi i prosi naše pomoči naše molitve) ali pa dūh steroga svetnika? Ne so znali vgoniti.

V četrtak je šla edna ženska i edna dekla po imeni Tonika z Bernadetkov k pečini, potem, ka so sv mešo poslūšale.

Gda, so na mesto prikazni prišle, Bernadetka je pokleknola i pa začéla čislo moliti.

Naednok samo zkríči. Vidi bliščečo se svetlost, čuje svoje ime i gleda tretjikrat to šūdno prikazen.

Njenivi pajdašici blagoslovljeno svečo vužgeta i molita.

„Draga Gospá“, začne dete moliti, „če mi ti kaj povedati maš, spiši mi doli, što si ti i kaj želeš?“

Prevzvišena Devica se je zasmejala i pravila: „*Ne je potrebno gorzapisati, kaj ti jaz nazvestiti mam. Spravi mi veselje i pridi sem vsaki den skoz dva tjedna. Jaz ti oblúbim da te blaženo napravim, ali ne na tom sveti, nego v večnosti.*“ Bernadetka je pitala: „Slobodno tidve tūdi z menov prideta?“ Devica je odgovorila: „*Njidve i ešče drugi smejo priti, jaz želem vnogo lūdih tū viditi.*“ Na te riči je preminola.

Te den je bilo senje v Lourdesi. Iz cele okrogline so prišli lūdje v mesto. Ti vsi so čūli od te tak čūdne prikazni. Sploh so si od Bernadetke gučali. Meli so jo za takšo, kak štera pošásti vídi, za betežno, za noro. Ješče njeni stariši so mogli med tem trpeti, čeravno so svojemi deteti ne vervali. Gospod plivanoš so pravili: Pūstimo vse v Bože roke. Je to od Boga, je nišče ne more predrūgačiti, je ne od Boga, samo od sebe gorhenja.

Naš dober dedek.

Dedeka sta česale
Dve deteti máli!
Vlasje da b'njim rásli
Sta jih lepo božale
Oni so pa veseli
Glavo tá držali,
Da so dobro znali,
Ka delata z lúbavi.

Pošta.

Magyar Jožef Haselbach. Po rokáh preč. g. Bašša Ivana plebanoša sem dobo 2 K 20 fil. za list vaš. Hvala.

Nemes Jožef Tešanovci. Prav lepa hvala na dopisnici iz Lourdesa mi poslanoj. Gda je Jezuš, naš ljubléni Odkúpíteo ešče na zemli hodo i čúde činio, je lúdstvo do dna srea genjeno kričalo „Veliki prorok se je zbuđo med nami, Boža čúdna dela smo vidili dnes“. Vi ste túdi tak srečni, ka ste vidili Bože čúdo na Marijino prošnju včinjeno. Znam, da toga dogodka, v celom svojem življenje nigdár ne pozabite. Kak ste zdaj potrdjeni v svojoj katoličanskoj veri, v svojem češčenji do Prečiste Device Marije. Glasite iz zahvalnosti da ste vredni bili to čúдно ozdravljenje viditi v Lourdesi imenitnom, glasite pravico vsepodsod: Na Marijino prošnja je Jezuš iz pod bele hoštije, blagoslovo i čúдно ozdravo na en hip beteg neozdravliv. Naj čútejo to od vas, ki ste navzoči bili i naj verjejo v Mariji i v Jezuší, ka zaistino prebiva pod krúhšnov podobov v katoličanskih cerkvah i samo tú.

Hrvat Zagreb. Iz klanjca ste mi poslali lepo fotografijo svojo Bog plati. Le pazite si na zdravje, da dosta dúš čaka na nje.

Komin Fána Brooklyn. Če ščes šotrúdnica salezijanska biti, zmoli vsaki den 1 očanaš, 1 zdravomarjo z stem zdihavanjom: Sveti Frančišek Saleški, prosi za nas! I po mogočnosti dartij kaj, da se obrne tvoj dar na vzgojo zapúščene mladine. To je preveč dober namen. Te mi zednim na list túdi lahko odpošleš pa pošto za kalendar i edno lepo Marijino knižico, kaj k listi v jesen brezplačno dobiš.

Dom. Jaz sem si to že davno mislo, ka je tisti človek neprijáteo kršćanstva. Nikaj se ga ne bojimo. Proti Mariji nišče nema moči. Lajao bo lahko, ali ne bo mogočo vjesti. Ki nedostojnosti glasi, sam sebe obsodi, i dobro lúdstvo ga odvrže. Mi se ne bojimo nikših neprijatelov, da je Marija z nami. Kak dugo ona, tak dugo obstáne túdi njeno delo. Vúpajmo se i na ráji nasmejmo se na naše neprijátele misleč si: Siromačeki — vi ščete Marijino slavo zatreti — vse se prie zaterete, kak bi mogli to dobro nakáno doprinesiti.

Stef. Hrvat Prem. Steelton. Hvala na širjenji lista. Marija vam bo obilno to pvornola. Kovač Bara do junija ešče ne plačala; mogoče, da doma v svojoj fari; naj ne bo zmešnjava, bo dobro naznaniti, kde i kda je platila. Benkovič je pisav i štamparijo; štamparija pa vsako pismo meni pošle, da ona ne sme od nikoga pisma sprejeti, samo od mene. Če zato kaj šče on, naj meni piše.

Lista dva sta do zdaj njemi hodila od junija mal ne pošlem več — da ne vem, če je šče meti, ali ne. Povejte njemi to. Dam vas vse lepo pozdraviti. Naj vas vse blagoslovi srce Jezusovo.

Kr. J. Székesfehérvár. Sam ti naznano, celo dogotovi i te pošli. Po tak malih falačkaj se ne more dati od višesnje oblasti potrditi.

Fr. Žilavec. Ivan Gomboc. South-Bethlehem. Če se ne morete nikak pomiriti z vogri, te se ločite, naj vam duše škode ne trpijo. Gotovo dobite tudi duhovnika, samo mejte bár cerkev k redi. Jaz vse mogoče včiniim za vas. to je preveč plemeniti dar i je vreden, da se v knigo večnoga življenja zapiše, ka so g. Prelec za 7000 dollarov funduš za cerkev kúpili. Njih i váj i sve ove dobre duše lepo pozdravim i vas zročim v Srce Jezusovo. Vse vas čuvaj tv. Jožef, da ga morete odičiti o cerkvi njemi na čast postavljenoj. Jaz vse mogoče za vas včiniimi iz lúbezni do Jezusovoga Srca i ne za nikši dar. Bog je najbolši plačnik. Se molite, vse dobite. Jezus je to obečao. Naj vas blagoslovi obilno z svojim svetim Sreom. Gospoda plebanuša tudi lepo pozdravim.

Horv. Fr. Cirkvenica. 6 k. za liste i knigo sam dobo. Bog plati.

Puhan Stef. Maurer. 6 k. sem dobo. 3 ostane za letošnje liste, lanski so plačeni, za 3 sem vam pa poslao knigo i čitenje, drugo, kak ste prosili. Zdravi ostante!

Žerdin Jožef Chicago. Lepa hvala tebi i vsem, ki se z Mariji nimi listi trúдите. Vsako dobro delo má težave to tudi. I tem več je vredno, kem tež kejše je. Nikaj se ne bojmo, nikaj ne dvojmo. Dobra mati nebeska bo naše slovence podpirala, je čuvola, genola i boš vido, da jih bo k leti več melo listov, kak ešče letos. Pa to je že preveč veselo, ka jih letos samo v Chicagi má 100 lúdíj več listov, kak lani.

Popolnoma se vúpamo v Mariji.

Odpústki.

Za mesec julij.

9-ga	popolen odpústek	za tretjerednike.
14-ga	"	"
16-ga	"	" družbo: karmelskoga škapulera, ali šterikoli den v osmini; živoga rožnoga venca;
20-ga	"	" družbo živoga rožnoga venca i karm. škapulera;
24-ga	"	" tretjerednike;
26-ga	"	" družbo karm. škapulera;
27-ga	"	" " " "

Za mesec august.

2-ga	"	" tretjerednike telikokrat, kelikokrat se cerkev pohodi i v njej na namen sv. materecerkve moli (5 očanašov, 5 zdravimarj i Jaz verjem ednok se moli navadno);
5-ga	"	" družbo živoga rožnoga venca;
7-ga	"	" družbo: olt. Svestva (ali eden šterikoli den den meseca;) karm. škapulera;
8-ga	"	" družbo Srca Jezušovoga.

K zadobljenji popolnih odpústkov je potrebno spoved, prečiščavanje opraviti i v namen sv. materecerkve moliti. Navadno se moli 5 očanašov, 5 zdravimarj. Opravi se pa naj ta molitev ešče v cerkvi, zato, ka se obiskavanje materecerkve večkrat tūdi naprejspiše. Ki vsaki den, ali konči 5-krat na tjedon hodi vredno k sv. obhajili, brez spovedi dobi vse popolne odpústke. (Ac. S. S. XXXIX. 62, 1906. febr. 14.)

Dari.

I. Na malopolansko kapelo.

Dr. Fuss Šandor dolnje lendaski državni poslanec 200 K, z Dolnje Lendave sparkassa 50 K, Prem. Grof Zichy Augustin 40 K, Törnár Ivan 3 K, *Z Velke Polane*: Krampač Števan 1 K, Gerič Matjaš 2 K, Salaj Števan 1 K, Hozjan Matjaš 2 K 60 f., Tompa Ana 1 K, Žalig Maria 1 K, Hozjan Ivan z Bükovja 2 K, Markoja Josef z Gumilice 1 K, Horvat Števan cemešter, lka so za kapelski grünt dobili, so darovali nazaj na kapejlo 20 K, Matjašec Jožef 5 K, Magdič Jánoš 5 K, Matjašec Marko 20 K, Žalig Ivana sin Števan 10 K, Radošič Andraš 5 K, Steher Števan 2 K, Hozjan Janoš Dravčov 10 K, Hozjan Ivan Markov 10 K, Balažic Števan Čehakov 12 K, Pücko Števan z Amerike 10 K, Kotnjek Josef z Trnja 10 K, Horvat Mihál z Nedelice 10 K, Horvat Mihala sin Števan i žena 10 K, Horvat Andraš izena z Hotize 5 K, Sömen Jožef izena z Hotize 10 K, Matjašec Martin z Gumilie 2 K, Režonja Jožef z Bükovja 1 K, Špilak Pavel od Lipe 5 K, Tkalec Ivan z Sredje Bistrice 20 K, Sernek Janoš dovica 1 K, Horvat Jožef izena 5 K, Kocet Jožef z Lendaskij gor 30 f., Matjašec Kata z Lendaskij gor 1 K, Lebar Števan z Čentibe 60 f., Špilak Jožef z Velkepolane 1 K. Dečki velki imali z *Málepolane* so darovali na večni posvet: Hozjan Števan 1 K, Hozjan Jožef 1 K, Hozjan Jožef 1 K, Balažek Jožef 40 f., Zver Števan 1 K, Hozjan Ivan 40 f., Horvat Jožef 1 K, Hozjan Števan 20 f., Gerič Števan z Bükovja 60 f., Hozjan Ferenc 60 f., Gjurán Jožef 60 f., Žizek Jožef 60 f., Žizek Ivan 1 K, Žizek Janoš 10 f., Žizek Anton 10 f., Hozjan Marko 1 K, Magdič Števan 1 K, Lebar Jožef z Bükovja 1 K, Raščan Martin 20 f., Raščan Anton 20, Raščan Števan 1 K, Gerič Jožef 1 K, Vuk Števan 1 K, Hozjan Jožef 40 f., Hozjan Števan 40 f., Vouri Marko 1 K, Vouri Jožef 40 f., Balažic Jánoš 1 K, Žizek Števan 1 K, Hozjan Jožef 20 f., Horvat Jožef Miklošov 2 K, Zadravec Jožef 2 K, Šernek Števan z Bükovja 2 K, Horvat Jožef 1 K, Sömen Števan z Bükovja 1 K, Žalig Jožef i Martin Szabolov 20 f., Radošič Ivan 40 f., Sernek Janoš z Bükovja 50 f., Šernek Ferenc z Bükovja 50 f., Hozjan Števan Mlinski 2 K, Gábor Števan 25 f., Gábor Jožef 25 f., Vinčec Jožef 1 K. *Z Dolje Lendavskij gor*: Halász Jánoš 1 K, Jáklin Jánoš 1 K, Lebar Matjaš 40 f., Görköš Števan 40 f., Menciger Matjaš 20 f., Lacko Ana 40 f., Hozjan Orša 1 K, Hozjan Ivan 90 f., Toplak Janoš 50 f., Dervarič Jürij 50 f., Matjašec Janoš 20 f., Szobočan Ferenc 20 f., Rapoša Ferenc 20 f., Kováč Orša 10 f., Bedernják Števan 20 f., Vuk Števan 20 f., Krampač Marko 1 K, Horvat Števan 1 K, Skalič Ana 60 f., Levašič Mihál 40 f., Levašič Viki 20 f., Nemeč Jožef 30 f., Báder Herman z D. Lend. 1 K, Kussti Lajos Bükhegy 30 f., Mlinarič Vince z Čentibe 20 f., Orban Šandor z Čentibe 40 f., Lončar Mihál z Duge vesi 30 f., Kocet Martin 24 f., N. N. 1 K, Kopinja Janoš 60 f., Bogdan Treza 1 K. *Z Brezovice*: Toplak Marko 1 K, Raščan Jožef 1 K, Raščan Ferenc 1 K, Špilak Jožef 1 K, Špilak Peter 1 K, Raščan Števan 1 K,

Horvat Jožef 1 K, Raščan Marko 1 K, Törnár Stevan 1 K, Zver Verona 1 K, Sömen Ivan 1 K, Horvat Matjas 1 K, Toplak Ferenc 1 K, Sömen Marko 1 K, Čoulig Stevan 1 K, Raščan Marko 1 K, Gjurán Matjaš 1 K, Gjurán Stevan 60 f., Tratjek Jožef 1 K, Zver Kata 20 f., Horvat Stevan 1 K, Zver Ivan 60 f., Hozjan Marko 1 K, Zver Jožef 1 K, Görköš Stevan 1 K, Raščan Stevan 1 K, Hozjan Jožef 60 f., Maučec Stevan 40 f., Zver Jožef 40 f., Raščan Marko 1 K, Raščan Stevan 70 f., Raj Ferenc 20 f., Raščan Marko 1 K, Törnár Stevan 1 K, Spilak Mihál 1 K. Z *Nedelice*: Vitéz Ana 20 f., Düh Stevan 1 K, Režonja Jožef 1 K, Jaklin Jožef 1 K, Görköš Stevan 30 f., Ferčák Tomáš 40 f., Čeh András 20 f., Kocet Stevan 40 f., Horvat Ivan 30 f., Ružič Stevan 40 f., Čeh Ferenc 40 f., Dominko Matjaš 40 f., Spilák Ferenc 60 f., Matjašec Bára 1 K 20 f., Horvat Jožef 1 K, Kováč Jožef 60 f., Zver Marko 20 f., Maučec Ana 20 f., Kováč Ferenc 40 f., Horvat Jožef 20 f., Réček Jožef 40 f., Hozijan Ferenc 1 K, Zver Kata 30 f., Ivanič Bára 20 f., Drávec Peter 20 f., Solár Jožef 40 f., Solár Stevan 20 f., Stevanec Gejta 20 f., Litrop Ivan 2 K, Litrop Stevan 1 K, Litrop Jožef 40 f., Jerebic Ana 50 f., Görköš Ana 40 f., Solár Ana 14 f., Spilák Stevan 30 f., Sömen Stevan 20 f., Denša Jožef 30 f., Görköš Jožef 40 f., Raščan Mihál 1 K, Čeh Ferenc 40 f., Görköš Gejta 24 f., Raj Stevan 40 f., Cigüt Jožef 1 K, Cigüt Jožef 1 K, Stevanec Janoš 1 K, Solar Gejta 60 f., Lútar Marko 60 f., Horvat Ana 20 f., Čeh Ana 1 K, Hozjan Jožef mlinár 40 f., Ružič Marka žena 5 K, Ružič Jožef 1 K, Toplak Stevan 1 K 40 f., Hozijan Ivan 2 K, Slivjek Jožef 40 f., Sobočan Marko 1 K, Vitéz Stevan 1 K, Horvat Stevan 1 K, Gelf Stevana žena 40 f., Režonja Ana 40 f., Draskovič Stevan 1 K, Zadravec Peter 40 f., Düh Peter 30 f., Čeh Jožef 40 f., Szobočan Jožef 60 f., Dominko Ana 30 f., Görköš Janoš 80 f., Zver Ivan 40 f., Görköš Ivan 2 K, Horvat Jožef 1 K, Lebar Marko 20 f., Lebar Orša 20 f., Hozjan Marko 40 f., Hozjan Verona 10 f., Farkaš Matjaš 1 K, Horvat Marko 1 K.

II. Na veliki oltár K Svetomi Bedeneki:

Vadovič Rudolf pleb. 6 K, † Kúhar Ferencá dovica z Prosenjakovec 1 K, Perkeš Jožef z Vidonec 10 K, Nagy Lad. pleb. z Csákánnya 5 K, Kropf Franz z Bokrač 5 K, Kropf Franza žena z Bokrač 2 K, Zónik Treza z Vučegomile 2 K, Török Ferenc z Fokovec 5 K. Grah Lud. z Prosenjakovec 2 K, Haužer Ana z Prosenjakovec 1 K, Lajnsček Miklós z Ivanovec 1 K, Talján Jožef z Sela 3 K, Grabar Marija z Morávec 4 K, Kováč Jožef z Sela 3 K, Edna Ženska z Túrnišča 2 K, Z Amerike 91 K.